

издебне въ мъглата и да грабне своята плячка. Ала той нѣкога бива и твърдѣ рѣшителенъ. Безъ да обръща внимание на опасността, той се рѣшава да нападне и на човѣка, за да го пита, защо е изпокрилъ всичко отъ неговата вълча уста. Дълбокиятъ снѣгъ и мъглата въ такива случаи му сж добри помагачи.

По насъ зимно врѣме най-голѣма опасностъ има отъ вълци. Лѣтно врѣме тѣ никога не нападатъ на човѣци, дори рѣдко нападатъ и на стадото, защото намиратъ разни мишки, лалугери и други дребни полски и горски животни. Зимѣ обаче работата се измѣня. Всичко живо по горитѣ и полетата се изпокрие въ своитѣ леговища и положилъ подъ земята да прѣкара снѣжната зима и ето нашиятъ вълчо се намира прѣдъ страшния гладъ.

Тогава?

Тогава, човѣци, добръ се пазете.

II.

Разказъ на единъ вълкобиецъ.

Въ топлата соба срѣщу нова година дѣцата на единъ вълкобиецъ се бѣха събрали около баща си и го караха да имъ разказва, какво му се е случвало, кога е ходилъ на ловъ за вълци. Бащата, макаръ уморенъ отъ дневната работа, почна да разказва слѣднитѣ много любопитни случки, които съ жадность слушаха дѣцата чакъ до срѣдъ нощъ, когато топоветѣ загърмѣха и извѣстиха идването на новата година.

— Единъ день, каза бащата, чухме, че въ Лозенския баиръ, до столицата, срѣщу Витоша, се появили много вълци. Ние, ловци отъ дълги години